

LÍNÝ KUBA, HOLÉ NEŠTĚSTÍ

veselá pohádka pro dospělé i děti

napsal: Petr Tomšů

SCÉNICKÉ POZNÁMKY

Na jevišti je les, uprostřed pařez. V rohu jeviště je kousek chaloupky se zápražím, opodál stůl a židle. Chaloupka v některých obrazech není, tzn., měla by mít možnost odjet z jeviště či se jinak skrýt.

Trpaslíka může hrát herec na kolenou, od hlavy až po zem zahalený v plášti.

POSTAVY

- KUBA:** líný mladý kluk
- PŘESLICE:** přísná čarodějnice s dobrým srdcem
- KŘIVOUŠ:** chytřejší loupežník
- SUCHOPÝR:** hloupější loupežník
- ŠTĚRBÁK:** starý hastrman
- KLINOPÁD:** lakomý trpaslík s omezenou slovní zásobou
- MARULKA:** krásná dešťová víla
- DĚDEČEK:** kouzelný dědeček

OBRAZ 1

Les s pařezem

Přichází kouzelný dědeček. Má dlouhý bílý plnovous, na sobě starý potrhaný plášť a pomačkaný klobouk. Přes záda má hozený malý tlumok. Opírá se dlouhou sukovicí. U pařezu se zastaví, setře si pot z čela a odpočívá. Potom uvidí děti (obecenstvo).

DĚDEČEK: A hele, děti! Nazdar děti! Co tady děláte? Uprostřed lesa. Že se nebojíte. Ale máte štěstí, tohle není obyčejný les. Tohle je totiž pohádkový les. A já vlastně taky nejsem obyčejný dědeček. Víte, kdo já jsem?

Chvíli poslouchá a pak pokračuje.

DĚDEČEK: No správně! Já jsem kouzelný dědeček! A teď vás určitě zajímá, co dělá kouzelný dědeček v pohádkovém lese. Tak já vám to prozradím. Já tady vyhlížím jednoho kluka. Jestlipak víte, jak se ten kluk jmenuje?

Opět jako poslouchá a pak pokračuje.

DĚDEČEK: No ano, jmenuje se Kuba. Když se pohádka jmenuje Líný Kuba, tak se přece hlavní hrdina nebude jmenovat Utřinos. A já mám s tím Kubou takový plán. Já mu dám tři úkoly, a když je splní, já mu na oplátku splním tři přání. To je jako ve škole, tam taky dostáváte úkoly. Akorát, že tam vám už nějak neplní ta přání? Nebo jo?

Opět jako poslouchá a pak pokračuje.

DĚDEČEK: Já jsem si to myslel. Ale co ten kluk? Už by tady měl dávno být a pořád nejde. Tak se podíváme, kde to vázne.

Uchopí svoji sukovicí a přiloží si ji k oku jako dalekohled. Začne se rozhlížet kolem. Nejprve s ní zamíří do hlediště.

DĚDEČEK: No toto? Co to vidí oči mé? Tolik odvážných dětí! Tam je Janička, Klárka, Terezka, Vašík, Honzík, Lukáš... a tam vzadu dokonce Utrinos! Ale já hledám ještě někoho jiného.

Zamíří sukovicí zpět na jeviště do míst, odkud má vyjít Kuba.

DĚDEČEK: V dále vidím... že nic nevidím. Je tam jakési šero. Buď je to už šedý soumrak, nebo je to můj šedý zákal. Zkusím to zaostřit.

Zatímco kroucením hole zostruje obraz, vyjde na scénu Kuba. Jde pomalu a ztěžka a opírá se o velký klacek urvaný někde ze stromu. Jak ale uvidí dědečka, trochu ožije a zvědavě se podívá do druhého konce dědečkovy hole.

DĚDEČEK: *(na děti)* To je divné, ten klacek se na mě dívá. *(odkládá sukovicí)* Ahá, tak to jsi ty? No konečně! Čekal jsem tě hned ráno a teď už bude pomalu večer. Kde ses toulal?

KUBA: Dobrý den. Vy jste mě čekal? To jsem nevěděl. Ale i kdybych to věděl, dřív to stejně nešlo.

DĚDEČEK: A jakpak to? Co tě tak zdrželo?

KUBA: Vždyť vy nevíte, jakou dlouhou cestu mám za sebou! Nohy necítím. Podívejte!

Krkolomně zvedne nohu až skoro k dědečkovi. Ten si před nosem mává rukou.

DĚDEČEK: No já je teda cítím. Myslel jsem, že jdeš jenom tady z té vesnice. To je kousek.

KUBA: Jo, ale do kopce! Všude byla vysoká tráva. Slunce pálilo, cesta samý krtinec, mouchy kolem mě lítaly. No já myslel, že nedojdu.

DĚDEČEK: Vždyť jsi šel z támhleté chalupy na kraji paseky. *(ukazuje)*

KUBA: Taková dálka. A ke všemu jsem ještě vážně zraněný!

DĚDEČEK: Pro pána, ty jsi zraněný? A kde?

KUBA: Na malíčku se mi dělá puchýř!

DĚDEČEK: Puchýř? Na malíčku?

KUBA: Myslíte, že to přežiju?

DĚDEČEK: No ty nevím, ale moje smrt to bude určitě. A teď si musíme pohnout, máme toho hodně.

KUBA: A s čím si máme pohnout?

DĚDEČEK: Udělám si jenom takovou jednu malou zkoušku. Nemusíš se bát.

KUBA: No, když to musí být.

DĚDEČEK: Nemusí, ale mě to baví.

Dědeček si ze svého tlumoku vytáhne velký pergamen a husí brk.

DĚDEČEK: Já si to tady musím poznačit. Tak, začneme jménem. Jak se jmenuješ?

KUBA: Já jsem Kuba.

Dědeček se nešikovně snaží napsat jeho jméno do pergamenu.

DĚDEČEK: Ku - ba. Tak a dál.

KUBA: No dál už dneska nejdu. Ukazoval jsem vám svoje nohy?

DĚDEČEK: Ani mi to nepřipomínej, to bylo něco. Já se ptám na tvé druhé jméno. Jak ti říkají ve škole?

KUBA: Ve škole mi říkají Kubo vstávej.

DĚDEČEK: Aha! Tak to už jsem doma.

Kuba se s údivem prohlédne okolí.

KUBA: Máte to tu pěkné.

DĚDEČEK: Píšu Kuba Líný. *(píše)* Tak a teď začneme s tou zkouškou. *(na děti)* Děti, nejprve si ho vyzkoušíme, jestli pustí staršího sednout. *(Kubovi ukáže pařez)* A hele, pařez! Na tom by se to sedělo!

KUBA: Pařez? No hurá, pařez! Konečně si sednu. Podívejte, jak se mi únavou klepou kolena.

Kuba se s přehnaně třesoucími koleny žene k pařezu a pohodlně se na něj usazuje. Dědeček ho nevěřičně pozoruje a kroutí hlavou. Potom si něco odškrtne v pergamenu.

DĚDEČEK: To jsem ještě neviděl. Pojdme dál. Děti, teď si ho vyzkoušíme, jestli se podělí s chudým o jídlo. *(na Kubu)* Kubo, podívej, jak šilhám hlady *(ukazuje)*. Neměl bys něco k jídlu?

KUBA: Měl bych buchty.

DĚDEČEK: No výborně!

KUBA: Měl bych buchty, kdybych je už nesnědl. Cestou mě přepadl ukrutný hlad.

DĚDEČEK: Jakou cestou? Těch pár kroků?

Do pergamenu si něco zamračeně poznačí.

DĚDEČEK: To je teda exemplář. A poslední úkol, děti, jestlipak mi Kuba pomůže najít cestu. Co myslíte? *(na Kubu)* Podívej, Kubo, já už budu muset jít a nějak jsem ztratil cestu. Nešel bys se mnou kousek? Aspoň na kraj lesa?

KUBA: Ale jo.

DĚDEČEK: *(na děti radostně)* Výborně, aspoň něco!

KUBA: Počkejte tady, a jak se budu vracet, tak se můžete přidat.

DĚDEČEK: Vracet odkud?

KUBA: No ze světa. Já jdu na zkušenou!

DĚDEČEK: A teď bys se mnou těch pár kroků neudělal?

KUBA: No to máte pár kroků sem, pár kroků tam a za chvíli máte nohy jak klokan.

To už se ale dědeček naštvě. Pergamen i husí brk hodí na zem a zuřivě je pošlape. Zamračeně chodí kolem a mluví k sobě.

DĚDEČEK: To snad není možné. Většího lenocha jsem ještě v životě neviděl. A to jsem na světě už dobrých, nó, čtyři a půl miliardy let. Zlatí dinosauři! Ale takhle to nemůžeme nechat, že ne děti. (na Kubu) Dělej, Kubo, pusť mě sednout!

KUBA: Já nevím, ty moje nohy...

Kubovi se nechce, ale kouzelný dědeček ho nemilosrdně kouzlem na dálku shodí z pařezu na zem a sám si na něj sedne. Kuba se udiveně sbírá ze země a nevěřícně ho pozoruje.

KUBA: Já asi vím, kdo jste.

DĚDEČEK: Kdo?

KUBA: Vy jste ten, kouzelný důchodce. Teda dědeček!

DĚDEČEK: No proto. A co já mám teďka s tebou dělat? Ani jeden úkol jsi nesplnil. To se mi za celou kariéru ještě nestalo. Nejraději bych tě tu nechal, aby tě vlci naučili aspoň běhat. Říkal jsi, že jdeš do světa na zkušenou?

KUBA: Ano, maminka chtěla. Já teda moc ne. Mně se líbí za pecí.

DĚDEČEK: Chudák dobrá žena. Ta musí mít těžký život.

KUBA: Má. Vždycky, když se na ni dívám, jak se tahá s těžkým džberem plným vody, může mi to za pecí srdce utrhnout.

DĚDEČEK: Pomůžu ti. Ale jenom kvůli ní. Něco mě totiž napadlo. A když se to podaří, spokojení budeme všichni. Takže ty chceš na zkušenou. Nuže dobrá. Zařídím ti vyučení v řemesle, kde budeš mít velkou moc a přitom se moc nenadřeš.

KUBA: Budu ministrem v královské radě?

DĚDEČEK: No to zas ne, trochu pracovat musíš. Podívej, dej se tady touto cestou přímo za nosem, dokud neuvidíš tři břízy. Tam běž podél potůčku a za chvíli dojdeš k chaloupce. Bydlí v ní má dobrá známá čarodějnice Přeslice.

KUBA: Čarodějnice? A ona ze mě udělá čaroděje?

DĚDEČEK: Možná. Řekni jí, že tě posílám a ona si tě už vezme do parády. Rozuměl jsi? Po této cestě rovně.

KUBA: Ano, je to jednoduché. Pořád rovně.

Ovšem místo toho, aby se vydal na cestu, rozbaluje si deku a chystá se ke spánku.

DĚDEČEK: Co to děláš?

KUBA: Jdu spát. Zítřka je taky den.

DĚDEČEK: To je teda exemplář. Ale takhle by to nešlo.

Dědeček začíná kouzlit. Pomalu zvedá svou sukovici a stejně se proti své vůli zvedá i Kuba. Dědeček si s ním hraje jako s loutkou. Dělá s ním rozcvičku, pochoduje, naklání ho nad diváky apod.

KUBA: Už dost, už dost. Já teda vyrazím ještě dneska!

DĚDEČEK: Tak už mazej!

KUBA: Tohle už nechci nikdy zažít. (*mizí v lese*)

OBRAZ 2

Les s pařezem

Kouzelný dědeček sedí na pařezu a stále nevěřičně kroutí hlavou a pro sebe si mumlá:

DĚDEČEK: Holomek jeden líný, hajdalák drzý. Však ona ho Přeslice už naučí pořádné práci. Já mu dám kouzelného důchodce. A nejhorší je, že takových Kubů je čím dál víc. Pracovat se jim nechce a co z nich nakonec vyrostete? Leda tak loupežníci.

Jak si tam pro sebe povídá, nevšimne si, že se k němu zezadu nenápadně blíží dva loupežníci s bambitkami v ruce. Když jsou téměř u něho, Křivouš zařve:

KŘIVOUŠ: Ruce vzhůru! Tohle je přepadení, dědku!

SUCHOPÝR: Ruce ještě výš, starý dědku, tohle je ukrutné přepadení!

DĚDEČEK: *(v klidu)* No neříkal jsem to?

KŘIVOUŠ: Dědku, já tě varuju! V téhle bambitce mám naládovaný pořádný kus olova. Ten do tebe udělá takovou díru, že skrz ni uvidím až do Prahy!

SUCHOPÝR: A já ti udělám takovou díru do hlavy, že skrz ni uvidím až do Vídně!

KŘIVOUŠ: Budeš v pánu dřív, než řekneš švec!

SUCHOPÝR: Budeš v pánu dřív, než řekneš krejčí!

Křivouš se otráveně podívá na Suchopýra.

KŘIVOUŠ: Hele, vymysli si něco vlastního, jo?

SUCHOPÝR: O čem to mluvíš? Já si vedu svoji vlastní řeč.

- KŘIVOUŠ:** To teda nevedeš. Ty jen řekneš to, co já a něco si přisadíš.
- SUCHOPÝR:** Tak to není. To ty jen řekneš to, co já a něco si hrozně moc ukrutně přisadíš!
- KŘIVOUŠ:** Jo? Tak sleduj. *(na dědečka)* Dědku, dáš nám peníze dobrovolně? Nebo mám z tebe udělat cedník?
- SUCHOPÝR:** Neslyšels, dědku? Dáš nám prachy dobrovolně, nebo mám z tebe udělat... ééé... nějaký úplně jiný, hrozně ukrutný cedník?
- KŘIVOUŠ:** *(na dědečka)* Hele, naval prachy a můžeš jít.
- DĚDEČEK:** A kdo vy vlastně jste?
- SUCHOPÝR:** Ty jsi nás nepoznal? My jsme ti známí loupežníci a mordýři Křivouš a Suchopýr!
- Dědeček ukáže na Křivouše.*
- DĚDEČEK:** Ty jsi Křivouš?
- KŘIVOUŠ:** Jo!
- DĚDEČEK:** A ty jsi ten Netopýr?
- SUCHOPÝR:** Já jsem Suchopýr!
- KŘIVOUŠ:** A ty jsi kdo?
- SUCHOPÝR:** Co se ho ptáš? Vždyť je to jedno, kdo to je. Ať navalí prachy a jdeme dál.
- DĚDEČEK:** Řekl bych, že z vás dvou je chytřejší tvůj kamarád Křivouš. Možná, že byste opravdu měli vědět, kdo jsem.
- SUCHOPÝR:** Nezdržuj, nezdržuj a obrať kapsy naruby nebo rozluč se životem. Provrtám do tebe takovou díru, že přes ni uvidím cedník ve Vídni.

DĚDEČEK: Pane Křivouši, že tady pan Netopýr má místo mozku cedník, to je jeho věc. Ale aspoň vy zkuste přemýšlet. Potkali jste v lese starého nemohoucího dědečka, kdopak to asi bude? Nic vás nenapadá?

Křivouš je na vážkách, ale nakonec ze své role nesleví.

KŘIVOUŠ: Ále co, jednou jsme loupežníci, tak berem všechny bez rozdílu.

DĚDEČEK: A nejste aspoň ti loupežníci, co bohatým berou a chudým dávají?

SUCHOPÝR: Ne, my jsme ti loupežníci, co bohatým berou a chudým taky berou.

DĚDEČEK: No, tomu říkám spravedlnost. A zkusili jste někdy, jaké to je, když někomu vezmete jeho oblíbenou věc?

SUCHOPÝR: To jsme nikdy nepoznali.

DĚDEČEK: No tak teď to poznáte!

Dědeček vstane z pařezu a s pomocí sukovice očaruje oba loupežníky. Pak si opět sedne. Loupežníci na něj chvíli nevěřičně zírají, ale pak pokračují jako předtím.

KŘIVOUŠ: Hele, nevím, co mělo to divadýlko znamenat, ale my teď budeme pokračovat v loupení. Jasný?

DĚDEČEK: Jak je libo.

SUCHOPÝR: My teď budeme pokračovat v ukrutném loupení!

DĚDEČEK: Už se těším.

KŘIVOUŠ: Takže pozor! Tady máš celý náš dnešní lup. Víc jsme toho zatím nestihli nakrást. Okamžitě si to vem!

Křivouš dává dědečkovi ukradený pytlík zlatáků, zatímco Suchopýr ho nevěřičně pozoruje.

SUCHOPÝR: Co blbneš, Křivouši, to je naše kořist. Ty mu máš peníze vzít a ne dávat!

KŘIVOUŠ: Já nevím, něco se děje. Já nemůžu. Zkus to sám.

SUCHOPÝR: Takže, dědulo, teď si okamžitě vezmeš všechny naše věci, které ti dám, jinak tě provrtám olovem.

DĚDEČEK: Ale to snad nebude potřeba, to já si je raději vezmu dobrovolně, páni loupežníci.

Přebírá od Suchopýra další nabitý pytlík.

SUCHOPÝR: Co je tohle za kouzla?

KŘIVOUŠ: Že vy jste kouzelný dědeček?

DĚDEČEK: Teď jsi na to kápnul. Ale pozdě. Odteď budete lidem věci dávat, ať vidíte, jaké to je. To vás naučí. Tak se tady mějte, ukrutní loupežníci.

Dědeček se zvedá z pařezu a pomalu odchází. Suchopýr padá na kolena.

SUCHOPÝR: Milost! To bude náš konec! My se polepšíme!

DĚDEČEK: To se ví, že se polepšíte. A ještě jedna věc.

SUCHOPÝR: Ano? Jaká?

DĚDEČEK: Potřeboval bych tvůj klobouk, ten můj je samá díra.

KŘIVOUŠ: Nedávej mu ho!

Suchopýr bojuje sám se sebou.

SUCHOPÝR: Tenhle klobouk, tenhle klobouk... okamžitě si ho vem. A nechci slyšet, že ho nechceš, nebo promluví moje bambitka!

Kouzelný dědeček si ho s úsměvem vezme, svůj starý naráží Suchopýrovi na hlavu a odchází pryč. Suchopýr se drží za hlavu a zuří sám na sebe.

KŘIVOUŠ: Nech toho. Pojď se raději najíst. Nemáš něco k jídlu?

SUCHOPÝR: Mám poslední kousek chleba, který jsem si šetřil pro sebe. Ale jestli si ho nevezmeš, tak jsi synem smrti!

Suchopýr mu podává svůj chleba, Křivouš si ho bere.

KŘIVOUŠ: Tak to abych si ho raději vzal. No vida, ono to není tak špatné. Kapku piva bys neměl?

Oba loupežníci pomalu odchází.

SUCHOPÝR: Ne, ale v nejbližší hospodě ti ho koupím. A nesnaž se odporovat!

KŘIVOUŠ: Tak rychle, začíná se stmívat.

Oba odejdou ze scény.

OBRAZ 3

Chaloupka v lese

Na kraji lesa stojí chaloupka čarodějnice Přeslice. Před chaloupkou je zápraží s lavicí a stolem. Pod stolem spí Kuba. Ozve se kokrhání kohouta. Z chaloupky vychází čarodějnice Přeslice. Mohutně zívne a protáhne se. Pokusí se o několik cviků a dokonce i o jeden dřep, ale píchne jí v zádech a tím je rozcvička u konce. Dlouze se zadívá do sluníčka.

PŘESLICE: Šest třicet. Čas na snídani.

Zmizí zpátky v chaloupce a za okamžik se vrací s proutěným košíkem v ruce. Začne z něj na stůl vytahovat různé dobroty určené ke snídani - chléb, sýr, ovoce, zelenina... Když má prostřeno, pátravě pohledem přejíždí stůl.

PŘESLICE: Ještě tomu něco chybí.

Zmizí opět v chaloupce. Teď se začíná probouzet Kuba. Vysouká se ven a ze široka si zívne. Pak se protáhne stejně jako Přeslice a také zkusí několik cviků. I on se na závěr pokusí o dřep, ale taky ho píchne v zádech. Posadí se na lavici a zadívá se dlouze do sluníčka.

KUBA: Šest třicet pět a já mám hlad jak herec. Ochotník. (ukáže na stůl) A podívejme se, dary lesa. Tak abych les neurazil.

Pustí se do přichystané snídaně a nevšimne si, že se z chaloupky vrací Přeslice se džbánem a dvěma hrnký v ruce. Čarodějnice nevěří vlastním očím. Pomalu obchází Kubu, který se krmí, jakoby týden nejedl. Nakonec hlasitě bouchne džbánem o stůl. Kubu to však nevyvede z míry.

KUBA: Á, další dary lesa, děkuji vám, lesní ženo. To je víno?

PŘESLICE: To je voda. A víš, kdo jsem já? Víš, komu to tady ujídáš snídani?

- KUBA:** Já neujídám. Já normálně jím.
- PŘESLICE:** (*strašidelně*) Já jsem zlá čarodějnice Přeslice. A ty teď poznáš, jak moc jsem zlá. Vyber si, v co tě mám proměnit.
- KUBA:** Vy jste čarodějnice Přeslice? Výborně, vás zrovna hledám.
- PŘESLICE:** (*už civilně*) Cože? Mě?
- KUBA:** Mám doporučení, abych šel k vám do učení. Prý sháníte nějakého učně. Tak já to teda беру.
- PŘESLICE:** A od kohopak máš to doporučení?
- KUBA:** Ále, jeden kouzelný důchodce mě za vámi poslal.
- PŘESLICE:** Jo, kouzelný dědek. To mi snad dělá naschvál. Splnil ti tři přání?
- KUBA:** Nesplnil.
- PŘESLICE:** Jak to? On ti nedal tři úkoly.
- KUBA:** Dal.
- PŘESLICE:** Tak on ti dal tři úkoly, tys je splnil a on ti nesplnil žádné přání?
- KUBA:** Skoro tak to bylo. Až na jednu drobnost.
- PŘESLICE:** Ahá, už jsem doma.
- Kuba se rozhlédne kolem sebe.*
- KUBA:** Máte to tu pěkné.
- PŘESLICE:** Tys ho nepustil sednout, že jo?

KUBA: Já jsem ho nepustil sednout, pak jsem se s ním nerozdělil o jídlo a ani jsem ho nedoprovodil na kraj lesa. Ale jinak jsme si báječně rozuměli. Nemáte ještě kousek toho sýra?

PŘESLICE: Tomu říkám výkon. Nemám.

KUBA: Já jsem totiž strašně líný. Ani byste nevěřila, jak tím trpím. Pořád ležet za pecí, dívat se, jak ostatní pracují, jenom jídlo, spánek, jídlo, spánek. To jednoho unaví.

PŘESLICE: A byl jsi s tím u doktora?

KUBA: Maminka psala jednomu až do Prahy!

PŘESLICE: A co on na to?

KUBA: Odepsal, že nepřijede. Že to má taky.

PŘESLICE: No, takže ty jsi líný a kouzelný dědek si myslí, že já tě tady jako převychovám. Je to tak?

KUBA: Asi jo. Moje maminka by si to určitě přála.

PŘESLICE: Hm, tvoje maminka má s tebou asi velký kříž, co? Tak uvidíme, co se dá dělat.

KUBA: Takže mě berete?

PŘESLICE: A co mám s tebou dělat? Zatím uklid' ten stůl, za chvíli přijdou první zákazníci. Ukážu ti, čím se tady živím.

KUBA: Jasně, hned za chvíli to uklidím.

Kuba leze zpět pod stůl, zjevně chce pokračovat ve spaní. Čarodějnice ho nechápavě pozoruje.

PŘESLICE: Proč se schováváš?

KUBA: Jaké schovávání? Já si jen na chvílku dáchnu. Po snídani jsem zvyklý si ještě chvílku pospat.

Uléhá ke spánku. Přeslice nevěří vlastním očím. Začíná kouzlit stejně jako dědeček, Kuba proti své vůli opět cvičí apod.

KUBA: Už dost, už jsem říkal, že to nechci zažít znovu!

PŘESLICE: Tak to abys začal konečně makat. Takže uklidit stůl, zamést podlahu a umýt nádobí. Já budu zatím vevnitř.

KUBA: Budete kouzlit?

PŘESLICE: Budu spát. Po snídani jsem zvyklá si ještě trochu dáchnout.

Kuba slézá ze stolu, bere nádobí a zbytky od snídaně a oba vcházejí do chaloupky. Na stole zbude pouze džbán s vodou a dva hrnky.

OBRAZ 4

Chaloupka v lese

Přichází hastrman Štěrbák. Je oblečen jako klasický pohádkový vodník - zelený klobouk na hlavě, zelený fráček ozdobený pentlemi a zelené kalhoty a gumáky. Pod paží nese velkou sklenici s mrtvou zlatou (plastovou) rybou. Dojde před chaloupku a hlasitě si stěžuje.

ŠTĚRBÁK: Brekeke. To je sucho, to je sucho. Brekeke.

Z chaloupky vychází Přeslice.

PŘESLICE: Ale, ale, to jsou k nám hosti. Hastrman Štěrbák. Pěkně vás vítám.

ŠTĚRBÁK: Uctivé pozdravení vinšuju, paní Přeslice. Nemáte kapku vody? Jsem úplně vyprahlý. Brekeke.

PŘESLICE: Jen si poslužte.

Nalije ze džbánu vodu do hrnku a podá ji Štěrbákovi. Ten si ji vezme a místo toho, aby ji vypil, tak si ji lije na hlavu.

ŠTĚRBÁK: Dobrá voda, velice osvěžující.

PŘESLICE: Dáte si ještě?

ŠTĚRBÁK: Za chvíli si dám.

PŘESLICE: Tak se u nás posaďte a vypravujte, co vás ke mně přivádí?

Oba si sednou ke stolu. Hastrman před Přeslicí položí láhev s mrtvou rybou.

ŠTĚRBÁK: Tohle.

Přeslice zkoumá láhev. Otevře ji a vytáhne mrtvou rybu ven.

- PŘESLICE:** Co s takovou čudlou? Té je pro dva málo.
- ŠTĚRBÁK:** Ale to je moje zlatá rybka, brekeke. Když ji chytíte, splní vám tři přání.
- PŘESLICE:** Tahle už vám asi nic nesplní. Leda, že byste si přál rybí polívku.
- ŠTĚRBÁK:** Dneska ráno mi sjel do rybníčku formanskej i s vozem. Brekeke! Chudák rybka. Z toho leknutí lekla.
- PŘESLICE:** No jo, vypadá překvapeně. Ale co já s ní?
- ŠTĚRBÁK:** Ale prosím vás, co já teď s rybníčkem bez zlaté rybky. Vždyť já na ni lákal lidi z celého širokýho okolí, brekeke. Sem tam někdo uklouzl na břehu a šup, měl jsem další hrníček plný. Brekekekeké!
- PŘESLICE:** Ty vaše hrníčky, až vám na to jednou přijdou!
- ŠTĚRBÁK:** Paní Přeslice, pěkně prosím, nemohla byste ji oživit?
- PŘESLICE:** Oživit zlatou rybku? Jo vy myslíte živou vodou? No nevím, jestli to na ni bude mít vliv.
- ŠTĚRBÁK:** Prosím, aspoň to vyzkoušejte.
- PŘESLICE:** Živou vodu bych mít měla.
- ŠTĚRBÁK:** Mám vám pro ni skočit? Nemáte ji ještě v tom sklípku na stráni? Brekeke?
- PŘESLICE:** Jo jo, je tam. Ale víte co? Mám nového pomocníka. Tak ho vyzkoušíme. Kubóó!

Kuba vychází z chaloupky a zdraví Štěrbáka.

KUBA: Dobrý den.

ŠTĚRBÁK: Brekeke.

KUBA: Brekeke.

ŠTĚRBÁK: *(k Přeslici)* Je šikovný. Učí se cizí jazyky.

PŘESLICE: Podívej, Kubo. Tohle je mrtvá zlatá rybka. Co s ní uděláme?

KUBA: Na polívku je jí málo. Tak snad do pomazánky.

ŠTĚRBÁK: *(vyděšeně)* Brekeke!

PŘESLICE: Kdepak, milý Kubo, my tu rybku oživíme. A budeme k tomu potřebovat hrnek živé vody. Buď tak hodný, prosím tě a skoč mi ho naplnit.

KUBA: Živá voda je kde? V komoře?

PŘESLICE: Na konci lesa je straň a na jejím kraji mám sklípek. Jsou tam samé nebezpečné věci, které doma nechci. Tak šup šup. A hlavně to nepoplet' - živá voda je vpravo a vlevo, na to pozor, vlevo je mrtvá voda. Jasně?

KUBA: To se přece nedá zapomenout. Už letím!

Vezme si ze stolu jeden hrnek a potom velmi pomalým, těžkým krokem odchází. Štěrbák ho se zaujetím sleduje.

ŠTĚRBÁK: On má něco s nohama? Chudák.

PŘESLICE: Kdepak, je jen strašlivě líný.

ŠTĚRBÁK: Líný? A jéje, prý je to nakažlivý.

PŘESLICE: Jojo, zvlášt' mezi vrchností se to hodně šíří.

ŠTĚRBÁK: Takový člověk se má prý zavřít do kagrantény.

PŘESLICE: Možná by stačilo jenom zavřít.

Přeslice mezitím dolije hastrmanovi plný hrnek vody.

PŘESLICE: Dejte si ještě, kmotře.

Štěrbák si opět vylije vodu na hlavu.

ŠTĚRBÁK: Ta píše. Takovou dobrůtku já v rybníce nemám. Letos je velké sucho. U dna se mi kazí voda a čerstvá skoro nepřitéká. A včera mi ji kapři tak rozvířili, že jsem neviděl na krok. I dušičky v hrníčkách si stěžovaly, že se tam nedá dýchat.

PŘESLICE: Ty vaše hrníčky!

ŠTĚRBÁK: Víte, říkal jsem si, jestli nemám zajít proti proudu, tam do hor, za NÍ, jestli by nenechala trochu zapršet. Co by jí to udělalo?

PŘESLICE: No já nevím, ONA je dost náladová. Taky by nám tady mohla seslat boží dopuštění. Však ono zaprší i bez NÍ, uvidíte.

ŠTĚRBÁK: Doufejme. Můžu ještě?

PŘESLICE: Jen si poslužte, já mám ve studánce vody dost.

Hastrman si s rozkoší poleje hlavu a celý se rozplývá.

ŠTĚRBÁK: Voda, vodička, moje milovaná! To je lahoda, to je přímo mana nebeská.

PŘESLICE: A kmotře, vy se jenom políváte? Vy tu vodu nepijete?

ŠTĚRBÁK: Pít vodu? Jako do pusy? Fúj! Já piju jenom pivo!

Na scénu se vrací Kuba, nese hrnek vody. Jde unaveně, sotva se drží na nohou.

KUBA: Tak tady to máte.

PŘESLICE: Kubo, Kubo, vždyť ty vypadáš jako bys měl smrt na jazyku. Trošku si lokni té živé vody, to tě postaví na vody.

KUBA: (váhá) No, já bych to raději neriskoval.

PŘESLICE: Proč ne? Je to bezpečné.

KUBA: Já jsem po té namáhavé cestě zapomněl, na které straně ta živá voda je.

PŘESLICE: No a z kterého džbánu jsi teda nabral ten hrnek?

KUBA: To už jsem taky zapomněl po té namáhavé cestě zpátky.

PŘESLICE: Kubo, Kubo. No tak co teď? My to nemůžeme riskovat. Vždyť ty tam, Kubo, budeš muset ještě jednou!

KUBA: Do toho kopce? To by byla moje smrt! To to budu raději riskovat.

A než mu v tom stačí zabránit, napije se vody z hrnku. Přeslice se Štěrbákem ho vystrašeně pozorují. Kuba se tváří normálně. Dokonce vstane a začne se protahovat a podupávat.

KUBA: No, dobré. Cítím se tak zdravě. Myslím, že je to určitě ta živá voda. Nikdy mi nebylo lépe.

V tom okamžiku umře a skácí se na zem.

ŠTĚRBÁK: No jo, toho tak poslat pro smrt. Mám skočit pro tu živou vodu?

PŘESLICE: Nemusíte, živou vodu mám u sebe, ta není nebezpečná. Chtěla jsem mu jen dát lekci.

ŠTĚRBÁK: Jó, to jó. Na to do smrti nezapomene.

Čarodějnice jde do chaloupky pro vodu. Když odejde, Štěrbák bere rychle do ruky hrníček a snaží se ulovit Kubovu neviditelnou dušičku. Nedaří se mu to.

ŠTĚRBÁK: No pojd', pojd' dušičko, pojd' do hrníčku.

Přeslice se vrací s lahví živé vody a vidí lovícího Štěrbáka.

PŘESLICE: Ty vaše hrníčky! Že si nedáte pokoj.

ŠTĚRBÁK: Co kdyby se to nepovedlo. Taková pěkná dušička. To by byla věčná škoda.

Přeslice začne kropit živou vodou ležícího Kubu. Ten se neprobírá.

ŠTĚRBÁK: Musíte víc, víc!

Přeslice začne stříkat vodu i do obecnstva. Kuba se začne hýbat, protahovat a nakonec si sedne a na celé kolo si zívne.

KUBA: No teda, spal jsem jako zabitý.

PŘESLICE: Kluku nešťastná, co tě to napadlo, takhle riskovat. Co kdybychom neměli už žádnou živou vodu?

KUBA: Ale nějakou jsme měli, ne?

ŠTĚRBÁK: No jo, bohužel nějakou měla.

KUBA: *(na Štěrbáka, jako malé dítě)* Hé he héhe, nechytil, nechytil!

ŠTĚRBÁK: Já si počkám.

KUBA: A co ta vaše rybka, ta už se taky probudila?

ŠTĚRBÁK: Jejda, na tu jsem úplně zapomněl. Rychle, sem s ní!

Hastrman připraví rybku. Přeslice podá Kubovi láhev s živou vodou. Kuba ji začne opatrně polévat, ale nic se neděje.

PŘESLICE: Asi byla v pánu už dlouho, někdy se to holt nepovede.

ŠTĚRBÁK: Chudák rybička moje zlatá, co my jsme toho spolu nalovili...

PŘESLICE: Zase ty vaše hrníčky!

KUBA: A co kdybychom ji zkusili propláchnout i zevnitř? Taková ryba vodu zvenku už ani nevnímá.

Lije jí vodu do pusy. Ryba začíná ožívat.

KUBA: Vidíte? Už se začíná mrskat!

A rybka se mrská čím dál víc, až vyskočí Kubovi z rukou přímo do obecenstva.

KUBA: A je v potoce.

ŠTĚRBÁK: (radostně) Nevadí, ten vede do rybníčku! Tak spánembohem.

Hastrman odchází, Kuba mu mává.

OBRAZ 5

Chaloupka v lese

PŘESLICE: To byla ale blbost.

KUBA: S tou rybou?

PŘESLICE: S tou rybou to bylo naopak chytré. Ale vypít mrtvou vodu jen tak... příště by to nemuselo dopadnout tak dobře. A to už se staly takové případy. Měl jsi štěstí, že jsem měla živou vodu u sebe.

Během hovoru vchází na scénu kolébavý krokem trpaslík. Přeslice ho nevidí, stojí zády, ale Kuba ho zaregistruje.

PŘESLICE: Kdybych tu nebyla, kdopak by tě asi zachránil?

Kuba hledí na trpaslíka a Přeslici neslyší.

KUBA: Trpaslík!

PŘESLICE: Trpaslík? Ještě jsem neslyšela, že by trpaslík někomu zachránil život.

KUBA: Ale trpaslík...

PŘESLICE: Trpaslíci jsou hrozní sobci. Kdyby nemuseli, tak ani nezaplatí v krámě, krkouni.

KUBA: Jeden trpaslík je...

PŘESLICE: Trpaslík je lakomý bručoun. Žádného tu nechci vidět!

Trpaslík Klinopád konečně dojde až ke stolu.

PŘESLICE: A hele ho, Klinopád. Jak se máš, ty starý hamoune? Zrovna tady Kubovi povídám, jací jste sobci a krkouni. Že nikomu nic nedáte.

KLINOPÁD: Co bysme dávali, copak krademe?

PŘESLICE: Ale jo, kradete.

KLINOPÁD: Jenom vobčas něco to, no, jak se to toto...
sebereme, když si to někdo, neto, nehlídá, ale
to je jeho chyba.

PŘESLICE: No jistě. Mlynářce minulý týden zmizely čtyři
husy. Nevíš o tom něco?

KLINOPÁD: To je to... pomluva! Žádné husy jsem neto,
nesebral. A ten počet taky nesouhlasí!

PŘESLICE: Jak jinak. Tak co tě k nám přivádí?

KLINOPÁD: Já mám tady totok. To sou sedmitoto tyto.

*Podává čarodějnici hodně opotřebované, roztrhané a špinavé
boty se žralokem. Přeslice si je štítivě přebere.*

PŘESLICE: Sedmitoto tyto? Myslíš sedmimílové boty? To už
je dneska celkem vzácnost. Staráš se o ně dobře?

KLINOPÁD: Jo jo. Loni jsem je to. Umyl.

Přeslice si zablácené boty pozorně prohlíží.

PŘESLICE: Tys je umyl? A kde?

KLINOPÁD: V bažině.

PŘESLICE: Fuj. A co s nima je?

KLINOPÁD: Předbíhají se. Jedna jde normálně a druhá se
tento... předbíhá. A mě pak tento v tomto.

Výmluvně si ukáže mezi nohy.

PŘESLICE: Já bych tě nejradši nakopala do tamto! Vidiš
tady tu díru? Proč si těch bot nehledíš? Toto se
nedá jen tak zašít, na to potřebuju zlatou nit.
A to nebude nic levného, rozumíš?

KLINOPÁD: To nevadí. Mě cestou sem přepadli tito, no loupežníci.

Přeslice vytáhne z hloubi sukně nit a jehlu a začne zašívát díru v botě.

PŘESLICE: Takže tebe přepadli loupežníci a tobě nevadí, že já tě oberu o další peníze?

KLINOPÁD: To byli divní loupežníci. Nejdřív jako tento, klasika... ruce vzhůru, gatě dólu, ale pak mi dali všechny peníze, co měli.

KUBA: Zajímavé. A co ještě říkali?

KLINOPÁD: Nic neříkali. Jenom naříkali.

PŘESLICE: Tak to je teda opravdu divné přepadení. Oni na tebe vyskočí, udělají bububu, pak nic ti nevemou a dají ti všechno, co mají?

KLINOPÁD: Ojoj.

PŘESLICE: Divné. No ta zlatá nit bude za tři zlatky.

KLINOPÁD: Ojojjojóóój!

PŘESLICE: Takže zašité to máš a tady mladej Kuba ti to naimpregnuje speciálním kouzlem.

KLINOPÁD: Naimco toto?

PŘESLICE: No jakože ty boty budou nepromokavé.

KUBA: Já? Naimpregnovat? Kouzlem?

PŘESLICE: No co. Myslíš, že to mám ve spreji? Tady máš ty boty a tady to kouzlo. Strana tři sta patnáct vlevo dole. Stačí přečíst.

Podává Kubovi spravené boty a malou tlustou knížku.

KLINOPÁD: Dobré, dobré, já mám rád nohy v tomto. V suchu.

PŘESLICE: Impregnace je za dvě zlatky.

KLINOPÁD: Ojojój. Dvě zlatky? To se v těch botách raději utoto. Utopím! Tady máte dvě zlatky za nit a já jdu.

Vysází na stůl dvě mince a má se k odchodu.

PŘESLICE: A kde je ta třetí zlatka?

KLINOPÁD: Třetí? Ještě třetí? Ajajaj! Já chudák. Chudák žena moja. A moje děti! Moje děti pojdou hlady!

PŘESLICE: Tvým dětem je přes dvě stě let. Už jsou plnoleté. Dokážou se o sebe postarat samy.

Trpaslík hudruje, ale doplatí, bere boty a odchází.

PŘESLICE: Krkoun jeden. Jdu připravit svačinu, zatím uklid' stůl.

KUBA: Ted' hned?

PŘESLICE: Ne, napřesrok. Samozřejmě, že hned.

Přeslice odchází do chaloupky, Kuba zůstává sám.

OBRAZ 6

Chaloupka v lese

KUBA: To je pořád - jdi tam, dones tamto, uklid' toto, nelež pod stolem, nepij tu mrtvou vodu - takhle jsem si tu službu teda nepředstavoval. Jak já bych si teď nejraději na chvilku pořádně odpočinul. Vždyť už jsem hodinu nespál!

Mezitím za ním z lesa vyjdou oba loupežníci a nenápadně se k němu zezadu blíží. Křivouš vystřelí z bambitky, Kuba se lekne.

KŘIVOUŠ: Hrom a cucky, koho teďka oškubeme jako slepici?

SUCHOPÝR: No koho pořádně oškubeme jako husu?

Loupežníci míří na Kubu bambitkami a ten před nimi ustupuje.

KUBA: Ale páni loupežníci, to snad nebude nutné. Já stejně nic nemám.

KŘIVOUŠ: To nech laskavě na nás.

Křivouš zamíří bambitkou Kubovi mezi oči.

KŘIVOUŠ: Teď mě dobře poslouchej, mladej, nebudeme to opakovat dvakrát. Jasný?

SUCHOPÝR: Opravdu dobře poslouchej, nebudeme to opakovat třikrát.

KŘIVOUŠ: Takže my ti teď dáme svoje poslední zásoby peněz a ty si je bez řeči vezmeš. A běda tobě, jestli ne. Rozumíš? A nesnaž se volat o pomoc, jinak promluví tady můj Smith and Wesson.

A ukáže Kubovi svou zbraň. Suchopýr taky ukazuje svou zbraň.

SUCHOPÝR: A potom promluví můj... é... Hmyz a děda Lesoň!

KŘIVOUŠ: (na Kubu) Takže kam to chceš?

KUBA: Do srdce!

KŘIVOUŠ: Já myslím ty peníze.

KUBA: Jo tak ty bych si dal do kapsy.

Kuba nastaví dlaně a Křivouš mu do nich sází peníze, které vytahuje z kapes. Suchopýr mezitím chodí kolem stolu. Staví se zády k chaloupce, odkud potichu vychází Přeslice.

SUCHOPÝR: Jsi tady sám?

KUBA: Ne, já jsem tu v učení. Tady bydlí čarodějnice.

SUCHOPÝR: Čarodějnice? A jakpak se ta stará ošklivá babizna jmenuje?

Přeslice mu zařve do ucha.

PŘESLICE: Přeslice! A kdo jste vy, lumpové?

Oba loupežníci se vylekají. Schovávají se jeden za druhého.

KŘIVOUŠ: My jsme strašní loupežníci Křivouš a tady ten.

SUCHOPÝR: My jsme přímo ukrutní loupežníci, já jsem Suchopýr, prosím.

PŘESLICE: Jo tak vy jste loupežníci. Já vám ukážu, darmožrouti. Teď vás proměním na něco tak odporného, že se budete bát sami sebe!

KŘIVOUŠ: Prosím ne, už žádná kouzla!

KUBA: Paní Přeslice, to jsou ti loupežníci, co lidem dávají a neberou.

PŘESLICE: Jo jak o nich mluvil Klinopád? Ukažte se.

V Přeslici se probudí profesionální zájem. Jde k lupičům a pozorně si je prohlíží. Dívá se jim do očí, do pusy, na ruce, čichá k nim (zrovna moc nevoní) a vyšetřuje jako znalec.

PŘESLICE: No, žádná věda to není. Jde o celkem jednoduché kouzlo. Poslouchejte, vy dva, koho jste okradli jako posledního?

KŘIVOUŠ: Ále, takového dědka starého.

PŘESLICE: Nebyl to náhodou kouzelný dědeček?

SUCHOPÝR: Právě, že byl.

KŘIVOUŠ: A od té doby máme ze života peklo. Prosím, paní čarodějnice, nemohla byste nás zase odčarovat? My slibujeme, že už nebudeme nikdy nikoho okrádat. Vrátime se do vesnice a začneme to... é, jak se tomu říká? Takové cizí slovo...

PŘESLICE: Pracovat?

KŘIVOUŠ: Jo, to je ono. Vyhrnem si rukávy a začneme pracovat. Vždyť my už stejně nic nemáme, všechno jsme už rozdali.

PŘESLICE: (*přemýšlí*) No, jestli jste už opravdu napravení.

KUBA: Mohl bych já? Říkala jste, že je to celkem jednoduché kouzlo.

Přeslice je na vážkách, ale nakonec podá Kubovi knihu kouzel.

PŘESLICE: Strana 523. A nezvorej to. Já se jdu natáhnout.

Přeslice odchází a Kuba začíná listovat knihou. Loupežníci ho nedůvěřivě pozorují.

SUCHOPÝR: Jak dlouho se už tady učíš kouzlit?

KUBA: Dlouho. Za hodinu to budou už dvě hodiny.

KŘIVOUŠ: A jak ti to jde?

KUBA: Celkem to jde. Akorát před chvílkou jsem si spletl živou a mrtvou vodu. To mě teda otrávil.

SUCHOPÝR: Ajaj. Ale to se teď nemůže stát, že ne?

KUBA: Kdepak. Stačí pozorně poslouchat a dělat vše pečlivě. Nepamatujete si, na které straně bylo to kouzlo?

KŘIVOUŠ: Já myslím 235.

SUCHOPÝR: Ne, 523.

KUBA: A co 532?

KŘIVOUŠ: Ale ne, určitě 235.

Hádají, do hádání je možné zapojit i děti v publiku.

KUBA: Tak pozor, už to mám: Abraka hydráta, dabraka vernáta!

Když dočte poslední slovo, tak hlasitě zahřmí, zablýskne se. Scéna potemní. Ozve se déšť a vítr. Z chaloupky vyběhne Přeslice a křičí.

PŘESLICE: Co se to děje?

KUBA: Nevím, normálně jsem přečetl kouzlo!

PŘESLICE: A jaké?

KUBA: Tady, toto!

Ukazuje příslušné kouzlo v knize.

PŘESLICE: Ale to je věčný déšť! Tentokrát jsi to už doopravdy zvorál!

KUBA: Co to je?

PŘESLICE: Co by to asi mohlo znamenat. Bude dlouho pršet. Hodně dlouho. Jestli se lidi v údolí dozví, že jsi to byl ty, budeme mít obrovský malér. Utíkej se schovat dovnitř!

KUBA: A nemůžete to odčarovat zpátky?

PŘESLICE: Poručil jsi samotné přírodě a to tak lehce nejde vzít zpátky. Padej dovnitř!

Kuba mizí v chaloupce.

KŘIVOUŠ: A co my? Jak k tomu přijdeme? Prvnímu, koho potkáme, budeme muset dát naše kabáty.

PŘESLICE: Ukažte.

Zvedne proti nim dlaň a jednoduchým kouzlem odčaruje jejich prokletí. Zloději si nejsou jistí, zda se to podařilo.

KŘIVOUŠ: To už jako je?

PŘESLICE: Jo.

KŘIVOUŠ: No moment. To se musí vyzkoušet.

Zamíří bambitkou na svého kolegu a zařve:

KŘIVOUŠ: Naval sem ten kabát, nebo jsi synem smrti!

Suchopýr se začne vysvlékat.

KŘIVOUŠ: Hurá, funguje to!

SUCHOPÝR: Ani bych neřekl.

PŘESLICE: Běžte se už někam schovat. Tohle bude nadlouho!

Loupežníci utíkají pryč a Přeslice se podívá k nebi.

PŘESLICE: Tohle bude opravdu nadlouho.

Vchází do chaloupky.

OBRAZ 7

V chaloupce

Smutná hudba posune děj dopředu. Venku je stále šero a šumí déšť. V potměšlé chaloupce sedí u stolu smutný Kuba. Na stole plném starých knih hoří svíce (petrolejka). Přeslice v nich listuje. Kuba vstává a přechází k oknu zkontrolovat déšť.

KUBA: Už týden v kuse prší. Copak to nikdy nepřestane?

PŘESLICE: Proč se pořád ptáš? Vždyť to víš.

KUBA: Ale jednou přestat musí.

PŘESLICE: Ale jo, jednou přestane. Akorát nikdo neví kdy.

KUBA: A odčarovat ten déšť nejde?

PŘESLICE: To už jsem ti taky říkala. Nejde! Jak jednou něco přikážeš samotné přírodě, tak to jednoduše vrátit nemůžeš.

KUBA: Ale vy jste přece mocná čarodějka.

PŘESLICE: Obávám se, že na tohle mé síly nestačí.

Kuba jde opět k oknu a sleduje déšť.

KUBA: Příští týden mají být žně. Jestli bude ještě týden pršet, tak lidi v údolí přijdou o celou úrodu.

PŘESLICE: A všichni víme, kdo za to může.

KUBA: Máte pravdu. Za všechno můžu já. Vždyť už skoro nespím. Prošel jsem všechny kouzelnické knihy, jestli tam není nějaké zaklínadlo.

PŘESLICE: A není.

KUBA: Není. S tou přírodou jste měla pravdu.

PŘESLICE: Já mám vždycky pravdu.

KUBA: Mám strach o mámu. Máme malé políčko, tak tak nám vystačí na obživu.

PŘESLICE: Snad nebude tak zle.

Ozve se zabouchání na dveře.

PŘESLICE: Komu se to chce v tomto dešti trmácet?

Dveře se otevírají, vchází hastrman Štěrbák.

ŠTĚRBÁK: Brekeke! To máme krásné počasí. Takový pěkný slejvák!

PŘESLICE: Dobrý den, kmotře Štěrbáku.

KUBA: Brekeke, pane Štěrbáku, jste celý mokrý. Pojdte se usušit ke kamnům.

ŠTĚRBÁK: (vyděšeně) Usušit ke kamnům? Vy tady běžně vraždíte hastrmany?

PŘESLICE: Odpusťte, kmotře, máme teď jiné starosti.

Kuba přináší na stůl džbán s vodou a hrníček.

KUBA: Omlouvám se, to ten déšť. Poslužte si.

Štěrbák si sedá ke stolu.

ŠTĚRBÁK: No jo. Prší už pěkně dlouho a nevypadá, že by to mělo přestat. Kvůli tomu jdu za vámi. Já jako hastrman bych měl být vlastně rád, že prší. Mám plný rybník, voda se mi čistí, můžu chodit na dlouhé túry a nemusím se bát, že někde uschnu. Brekeke. Ale tento déšť je jiný. Všimli jste si? Prší pořád stejně vydatně. Bez přestávek. Takhle se normální déšť nechová. A ta chuť. Okoštujte.

Štěrbák vstane a olizuje kus kabátu, na kterém seděl. Nabídne i Přeslici a Kubovi. Ti raději odmítají.

ŠTĚRBÁK: Když jdou mraky ze severu, cítím hory, ledovce a sníh. Z jihu je voda zase slanější, z moře. Západní voda, ta musí být přesně podle norem. No a voda z východu... voda z východu nikdy nic dobrého nepřinesla. Ale tahle voda (*kroutí bezradně hlavou*). Já nevím. Takovou jsme tu ještě neměli.

PŘESLICE: Ale měli. Před sto padesáti lety. Pamatujete? Bylo takové sucho, že jsme poslali procesí za Ní nahoru. Ať nám déšť přičaruje.

ŠTĚRBÁK: No jo, pravda, pravda. Já ležel na troud vyschlý v blátěpod břehem. Myslel jsem, že to bude moje smrt. Ta voda mě pak zachránila. Měla úplně stejnou chuť. Myslíte, že to ona? Ten déšť?

KUBA: (*nešťastně*) To já. Přičaroval jsem ten déšť omylem a teď nevíme, jak ho odčarovat.

ŠTĚRBÁK: Aha. A mě to bylo hned divný. No jo, ale nějak zastavit se ten déšť musí.

KUBA: Já myslel, že hastrmanům voda nevadí.

ŠTĚRBÁK: O mě nejde. Ale byl jsem se podívat na jezero v horách. Kvůli tomu jsem vlastně přišel. Jestli nepřestane brzy pršet, tak se protrhne hráz. Už protéká. A vody je tam tolik, že když vtrhne do údolí, všechno zničí. Tolik hrníčků na dušičky by se mi domů ani nevešlo.

Kuba začne plakat, Přeslice ho pohladí po hlavě.

PŘESLICE: Má tam mámu.

ŠTĚRBÁK: Opravdu nejde nic dělat?

Přeslice chvíli přemýšlí. Něco ji napadne.

PŘESLICE: Snad jedna věc. Poslední záchrana. Jednou déšť přivolala, mohla by ho i odvolat.

ŠTĚRBÁK: Vy myslíte ONA?

Přeslice přikývne. Kuba vzhlédne od stolu.

KUBA: Kdo je to pořád ta ONA?

PŘESLICE: Marulka. Vodní víla. Bydlí vysoko v horách a stará se o vodní prameny. Povídá se, že lidi nemá příliš v lásce, protože jí do potoků a do řek házejí kdejaké svinstvo. Ale kdo ví, co je na tom pravdy.

KUBA: Ta by mohla ten déšť zastavit?

PŘESLICE: Když ne ona, tak už nikdo.

Kuba vstává od stolu a jde ke dveřím. Bere si na sebe plášť.

PŘESLICE: Kampak?

KUBA: Za ní. Je to naše poslední záchrana.

PŘESLICE: Tak běž, zkusit to můžeš.

Štěrbák se také zvedá.

ŠTĚRBÁK: Máš recht, zkusit se musí všechno. Ale počkej, půjdu kousek s tebou. Dám ti pro ni malý dárek. Prý si na ně potrpí.

KUBA: Jaký dárek?

ŠTĚRBÁK: Vzácnou mořskou perlu. To jel jednou kolem rybníka vůz bohatého kupce. Ale na kočím šetřil. A ten nešika mi tam sjel přímo...

Oba vycházejí ze dveří.

PŘESLICE: *(pro sebe)* Ty vaše hrníčky.

OBRAZ 8

Les s pařezem

V lese prší a je zima. K pařezu přicházejí dva loupežníci, Křivouš a Suchopýr. Je jim zima, kabáty a kapucí se snaží chránit proti dešti. Dojdou k pařezu.

SUCHOPÝR: Čert aby to spral! Už týden lije. V takovém počasí se nedá pracovat.

KŘIVOUŠ: Já už ani nevím, kdy jsme někoho okradli naposledy.

SUCHOPÝR: Počkej, já vím. Toho trpajzlíka jsme včera obrali.

KŘIVOUŠ: To neplatí, ten byl poloviční. A vzali jsme mu jenom to, co jsme mu kdysi dali. Jak jsme byli ještě očarování.

SUCHOPÝR: Fuj. Ani mi to nepřipomínej! Ale že vyváděl ten trpaslík, že? He he he.

KŘIVOUŠ: Krkoun jeden. Kdybych mu nevystřelil bambitkou nad hlavou, hádali bychom se s ním doteďka.

Suchopýr se najednou zaposlouchá směrem do lesa, kam měl namířeno. Posunky naznačuje Křivoušovi, aby byl potichu.

SUCHOPÝR: Někdo jde!

KŘIVOUŠ: Kdo? Kdo?

SUCHOPÝR: Nevím, slyším kroky.

KŘIVOUŠ: Nese něco? Je sám? Je bohatý? No tak, co jsi zjistil?

SUCHOPÝR: Počkej, poslouchám. Tak zatím jsem zjistil, že má nohy.

KŘIVOUŠ: Hlavně, ať to není zase ten trpajzlík, na toho už nemám nervy.

SUCHOPÝR: Už je skoro tu!

KŘIVOUŠ: Rychle! Za pařez!

Oba loupežníci se schovají za pařez. Po chvíli přichází Kuba zabalený v plášti s kapucí. Když míjí pařez, vyskočí před něj Křivouš s bambitkou.

KŘIVOUŠ: Kampak, kampak, v tomto počasí?

Kuba se zastaví a chce utéct zpátky. Cestu za ním mu ale zahradí Suchopýr.

SUCHOPÝR: Kampak, kampak, v tomto ukrutném počasí?

Kuba si sundá kapuci.

SUCHOPÝR: Vždyť je to ten mladý od tý čarodějnice!

KUBA: A jé. Páni loupežníci. Křivouš a Netopýr.

SUCHOPÝR: Suchopýr!

KUBA: To jsem rád, že jste to vy. Já už se bál, že mě chce někdo okrást.

KŘIVOUŠ: Tak ty ses bál, že tě chce někdo okrást, jo? Tak to asi musíš mít u sebe něco, co by se dalo ukrást. Mě to nezajímá, ptám se pro kamaráda.

KUBA: Mám.

SUCHOPÝR: Něco drahého?

KUBA: Jo.

KŘIVOUŠ: Něco vzácného?

KUBA: Jo.

SUCHOPÝR: (natěšeně) Velkou truhlu s pokladem?

- KŘIVOUŠ:** Vypadá snad, že by nesl truhlu s pokladem?
- SUCHOPÝR:** No co, může být menší, může ji mít v kapse.
- KŘIVOUŠ:** Truhlu s pokladem v kapse. Jasně.
- KUBA:** Pánové, já vám to teda povím.
- SUCHOPÝR:** Rychle, nemůžu se dočkat!
- KUBA:** Prší.
- KŘIVOUŠ:** (otráveně) To je teda novina. Ještě, že jsi nám to řekl. Málem jsme si toho ani nevšimli.
- SUCHOPÝR:** Já z něho udělám cedník.
- KŘIVOUŠ:** Počkej s tím.
- KUBA:** To není všechno. Protože už týden prší a hrozí povodně, jdu za vílou Marulkou, jestli by ten déšť nezastavila. A jako dárek jí nesu tohle!
- Kuba šáhne do kapsy a vytahuje velkou perlu. Oba loupežníci na ní mohou oči nechat.*
- SUCHOPÝR:** Není to?
- KŘIVOUŠ:** Je to!
- KUBA:** Opravdická perla. Dal mi ji hasrman Štěrbák.
- SUCHOPÝR:** Ta musí mít obrovskou cenu.
- KUBA:** Štěrbák říkal, že by za ni ve městě dostal tisíc hrníčků.
- SUCHOPÝR:** Tisíc hrníčků!
- KŘIVOUŠ:** Náš dědek, starej nebožtík Babinskej říkal, že peníze se musí točit. Takže tobě tu perlu dal Štěrbák a ty ji teď dáš nám.

- KUBA:** Jak to? Vždyť jste slibovali, že už krást nebudete. Že budete pracovat.
- SUCHOPÝR:** To jo, my jsme chtěli. My jsme si dokonce i vyhrnuli rukávy. Ale pak jsme zjistili, že to nepůjde.
- KUBA:** Jak to?
- SUCHOPÝR:** Nám se totiž nechce pracovat. Nám se chce krást.
- KŘIVOUŠ:** Hele, ona to krádež vlastně ani nebude. Ty nám tu perlu přece dáš sám.

Namířil na Kubu bambitku. Suchopýr taky.

- KUBA:** Když tu perlu nedonesu Marulce, určitě mě ani nepustí dál! A když nezastaví déšť, protrhne se hráz jezera a voda zaplaví vesnici v údolí. Lidi potřebují pomoc!
- KŘIVOUŠ:** Hele, my jsme loupežníci, ne hasiči. My nikoho zachraňovat nepotřebujeme. Takže naval tu perlu.
- KUBA:** Nedám!
- KŘIVOUŠ:** Cože? Já snad špatně slyším!
- SUCHOPÝR:** Cožé? Já snad špatně vidím!
- KUBA:** Nedám!
- KŘIVOUŠ:** Tak se rozluč se životem.

Oba zamíří bambitkami Kubovi na hlavu. Ten drží perlu mezi prsty. Čeká výstřel a dává si ruku před oči. Když se nedívá, Křivouš mu vytrhne perlu z ruky.

- KŘIVOUŠ:** Cha chá, mám ji! Tak rychle do města ke klenotníkovi. Dostaneme spoustu peněz!
- SUCHOPÝR:** Juchů, a koupíme si tisíc hrníčků!

Se Suchopýrem utíkají pryč. Kuba zničeně sedá na zem.

OBRAZ 9

Les s pařezem

Kuba sedí zoufalý na zemi. Je mu do pláče.

KUBA: Tak to je konec.

Z opačného konce, než odešli loupežníci, přichází trpaslík Klinopád. Přes rameno má přehozené sedmimílové boty. Kuba si ho nevšímá. Klinopád dojde až k němu.

KLINOPÁD: Ty jsi tento.

Kuba se na něj ani nepodívá.

KUBA: Já jsem to potento.

KLINOPÁD: No jo, vypadáš jak hromádka tohoto ... (po chvíli vzpomínání) neštěstí.

Kuba se na něj poprvé podívá.

KUBA: (smutně) Pěkný den přeju, pane Klinopáde.

KLINOPÁD: Ty jsi Kuba. Od této, od Přeslice. Co tu to?

KUBA: Já tu sedím v blátě, protože mi už nic jiného nezbyvá. Nesl jsem pro vílu Marulku perlu, aby zastavila déšť. Ale okradli mě loupežníci.

KLINOPÁD: (ožije) Křivouš s tím, Netopýrem?

KUBA: Jo.

KLINOPÁD: A kdy to bylo?

KUBA: Teď, před chvílkou.

KLINOPÁD: Tak teď už mi neuniknou! Sleduju je od tohoto. Včerejška. Mě totiž taky to. Ale až se mi dostanou pod ruku!

KUBA: *(s nadějí)* Můžu jít s vámi? Já potřebuji tu perlu dostat zpátky.

KLINOPÁD: Nějaké kouzla umíš? Mohly by se to.

KUBA: Pár jsem se jich naučil. Celý poslední týden jsem ležel v čarodějnických knihách. A mám kouzelnickou knihu.

KLINOPÁD: Tak jdem!

KUBA: Ale musíme si pohnout. Říkali, že půjdou do města prodat tu perlu.

KLINOPÁD: V tom případě použijeme toto.

Z ramena si sundává boty a začíná si je obouvat. Kuba je trochu zklamaný.

KUBA: Sedmimílové boty. Ale co já?

KLINOPÁD: Vlez mi na záda.

KUBA: Ale říkal jste, že půjdeme spolu.

KLINOPÁD: Vždyť říkám - vlez mi na záda. Už tam jsi?

KUBA: *(vesele)* Ahá, už jsem doma!

KLINOPÁD: *(rozhlédne se)* Máš to tady hnusný.

Kuba skočí Klinopádovi na záda. Ten chvíli vyvažuje nečekanou zátěž, ale nakonec to ustojí.

KUBA: Tak hurá na lupiče! Hyjé!

KLINOPÁD: Já nejsem to, já jsem to. Tak na ně!

S Kubou na zádech se rozběhne směrem na loupežníky.

OBRAZ 10**Les**

Jiný kus lesa bez pařezu. Přicházejí oba loupežníci. Jdou svižným krokem. Suchopýr zastavuje.

SUCHOPÝR: Počkej chvíli, já už nemůžu.

KŘIVOUŠ: Pohni zadkem. Chceš ještě dneska spát v teplé posteli?

SUCHOPÝR: Postel nám neuteče.

KŘIVOUŠ: Ale klenotník může zavřít. Víš co? Já půjdu napřed, prodám perlu a počkám tě v hospodě.

SUCHOPÝR: *(deklamuje)* A to bylo naposledy, co Suchopýr viděl Křivouše. *(normálně)* Tak takovou pohádku si hraj pro někoho jiného. Já tě znám. A vůbec. Dej mi tu perlu, teď ji zas ponesu chvílku já.

KŘIVOUŠ: Perlu? Tobě? Vždyť ty bys ji ztratil dřív, než dojdem na kraj lesa.

SUCHOPÝR: Ále neztratil. Hezky mi ji naval.

KŘIVOUŠ: Nenavalím!

SUCHOPÝR: Navalíš!

KŘIVOUŠ: Nenavalím!

SUCHOPÝR: Tak já si ji vezmu sám.

Loupežníci se spolu začnou rvát. Když jsou v nejlepším, přeběhne kolem nich Klinopád a Kubou na zádech.

KUBA: Zastav tóóó!

KLINOPÁD: Nejde to!!!

Klinopád s Kubou zase zmizí, nestihli ubrzdít sedmimílové boty. Loupežníci se přestali prát a zmateně se rozhlíží kolem.

SUCHOPÝR: Viděl jsi to, co já?

KŘIVOUŠ: A co jsi viděl?

SUCHOPÝR: Já nevím.

KŘIVOUŠ: Já jsem viděl to samé.

SUCHOPÝR: Tak pokračujem. Kde jsme to skončili?

KŘIVOUŠ: Já jsem tě držel pod krkem a tys mě kopal do kolena.

Zaujmou popsanou polohu a pokračují v prání. A zase z místa, kde zmizeli, vybíhá Klinopád s Kubou na zádech.

KUBA: Zastáááv!

KLINOPÁD: Ono to netó!

Přeběhnou kolem zmatených loupežníků a zmizí v lese. Za chvíli je slyšet rána, jak se jim konečně podařilo zastavit.

KŘIVOUŠ: Kouzla a čáry! Mažeme pryč.

SUCHOPÝR: Jo. Ale napřed mi dej tu perlu.

KŘIVOUŠ: Chceš se zase prát?

SUCHOPÝR: Nechci, ale když to nepude po dobrém...

Zase se začnou prát. Dokonce tak zuřivě, že spadnou na zem. Na scénu přichází Kuba, aniž by si ho loupežníci všimli. V jedné ruce drží malou čarodějnickou knihu kouzel a druhou ruku drží před sebou. Za ním se batolí Klinopád.

KUBA: (čte kouzlo) Abraka hibernáta, dabraka tempus!

Jak Kuba dočte kouzlo, oba loupežníci ztuhnou a přestanou se hýbat. Klinopád si je zvědavě prohlíží. Když vidí, jak jsou bezmocní, kopne Suchopýra do zadku.

KLINOPÁD: Jak to, že toto?

KUBA: Zastavil jsem jim čas. To, co se stane teď, vůbec nebudou vnímat.

KLINOPÁD: Tak to já jim trošku toto do toho.

A chce kopnout i Křivouše.

KUBA: Neblbni, do bezbranných se nekope.

KLINOPÁD: (udiveně) Né?

KUBA: Ale obrat je můžeš. Ale rychle, kouzlo trvá jenom chvíli.

Klinopád je zkušeně prošacuje. U Křivouše najde pytlík se zlatáky, ten si nechá, a perlu. Tu podá Kubovi.

KUBA: Výborně. A teď rychle za vilou Marulkou.

Odbíhá pryč. Klinopád za ním, ale nakonec přece jen neodolá a nakopává Křivouše do zadku. Když jsou oba pryč, loupežníci se proberou. Odpadnou od sebe a třou si nakopnuté zadky.

KŘIVOUŠ: Jauvajs! Proč mě kopeš?

SUCHOPÝR: Já? Já mám nakopnutý zadek! A nezapomeň na tu perlu.

Křivouš se začne prohledávat. Zbytečně.

KŘIVOUŠ: Kde je? A kde jsou moje peníze? (na Suchopýra) Ahá, takže ty bys chtěl perlu. Ty jeden hade. Ty podrazáku. Ty zloději! Okamžitě mi je vrať!

Křivouš se na něj chce vrhnout, ale Suchopýr na nic nečeká a utíká pryč.

SUCHOPÝR: Pomóc! (oba mizí)

OBRAZ 11

Jeskyně

Je tma. Pouze paprsek světla osvětluje Kubu. Ten se zvědavě rozhlíží kolem. Dojde doprostřed a zastaví se.

KUBA: Teda to je ale obrovská jeskyně. Sem by se vešla celá vesnice. Co je to nahoře za špičaté kameny?

Marulka vyjde ve tmě kousek od Kubu, on ji nevidí.

MARULKA: To jsou stalaktity.

KUBA: (s úlekem) Kde jste? A kdo jste?

MARULKA: Kdo myslíš?

KUBA: Víla Marulka?

Víla přijde až k němu a ukáže se mu.

MARULKA: Nejsi hloupý.

KUBA: (smutně) Ne, já jsem spíš líný.

MARULKA: Šel jsi v bouři do hor, bojoval jsi s loupežníky, takhle si lenocha nepředstavuju.

KUBA: Ale to je kvůli tomu, že...

MARULKA: Já vím. Ten tvůj déšť.

KUBA: A pomůžete mi? Já... já jsem vám donesl tohle.

Vytáhne z kapsy perlu.

MARULKA: (zasměje se) A co já s ní?

KUBA: Štěrbák říkal, že byste jako za perlu to...

MARULKA: Že mi dáte perlu a já za ni zastavím déšť?
(*smích*) Pánové, já jsem víla, ne hokynář. Perel mám plné jezírko. Podívej.

Ukáže na jedno místo, které se rozsvítí žlutě.

MARULKA: To je zlatá jeskyně.

Zář zhasne a Marulka ukáže na jiné místo. To zazáří modře.

MARULKA: To je diamantová chodba.

Potom ukáže někam nad sebe.

MARULKA: A támhle je křišťálová stěna. Mám tady všechny poklady hor. Vyříd' Štěrčákovi, že je starý popleta.

KUBA: Já mu to vyřídím. Ale co já vám teda dám, když všechno máte?

MARULKA: Milý Kubo, já už jsem svou odměnu dostala. Pomůžu ti. Můžeš jít klidně domů.

KUBA: Já tomu nerozumím. Jakou odměnu jste dostala?

MARULKA: Už nejsi líný Kuba. Běž do údolí a vyuč se na čaroděje. A lidem pomáhej. Teď už to dokážeš.

KUBA: Já... budu se snažit.

MARULKA: Já vím, že budeš. A teď už utíkej, přestává pršet.

KUBA: Děkuji, vílo Marulko. Děkuji.

Kuba odchází a k víle přichází pohádkový dědeček.

DĚDEČEK: Myslíš, že mu to vydrží?

MARULKA: Myslím, že ano. (*překvapeně*) A kde ty se tady bereš?

DĚDEČEK: Vypadá to, že se blíží konec pohádky. Tak jsem se přišel podívat. Už se nemůžu dočkat.

MARULKA: Nemůžeš se dočkat, až pohádka skončí?

DĚDEČEK: Nemůžu se dočkat hostiny! Každá pořádná pohádka přece končí hostinou.

MARULKA: A co když tě nepozvou?

DĚDEČEK: Takovou pohádku ještě nenapsali, aby mě nepozvali. Pozvou i tebe. Ale ty nepřijdeš. Na to jsi příliš tajemná. Tak já jdu, abych nepřišel o předkrm.

Dědeček odchází.

MARULKA: Ach jo. A zrovna dneska mám chuť na pořádný řízek.

OBRAZ 12

Chaloupka v lese

Je krásný den. Stůl před chaloupkou je pokrytý velkým, bílým ubrusem. Z chaloupky se ozývají zvuky příprav na hostinu - cinkot nádobí, příborů a skleniček. Otevírají se dveře od chaloupky a ven vychází Klinopád. Nese talířky. Z chaloupky za ním volá Přeslice.

PŘESLICE: Talířky stůl! Dosáhneš tam?

KLINOPÁD: (nabručeně) Ale jo!

Nakonec je tam položí, i když s malými obtížemi. Z chaloupky teď vychází Štěrbák. Nese džbán s vodou a skleničky. A zase hlas Přeslice.

PŘESLICE: Vodu na stůl. Ne na hlavu.

ŠTĚRBÁK: (nabručeně) Ale jo. Brekeke.

Pokládá vodu i skleničky na stůl, ale neodolá, a lok vody si vylije na hlavu. A z chaloupky už vychází Přeslice s obrovským pekáčem s pečínkou. Jak ji Klinopád se Štěrbákem vidí, nabručení končí a už si nedočkavě sedají ke stolu. Přeslice pokládá pekáč na stůl a zadívá se do Slunce.

PŘESLICE: Ještě je tam mísa řízků.

ŠTĚRBÁK: Štavnaté řízečky, mňam!

PŘESLICE: Vydržte, za chvíli tu bude.

KLINOPÁD: Pozvala si i tu, vílu Marulku? Ta prý řízky miluje.

PŘESLICE: Jo, pozvala. Ale ona stejně nepřijde. Na to je moc tajemná.

ŠTĚRBÁK: A pozvala jsi kouzelného dědečka?

PŘESLICE: Na toho jsem zapoměla. Ale co. Nemusí být všude, dědek jeden.

ŠTĚRBÁK: (*ukazuje do lesa*) Já jen, že už je tady!

Přichází kouzelný dědeček.

DĚDEČEK: Nejdou pozdě? Vyrázil jsem hned, jak přišlo pozvání!

PŘESLICE: Já jsem sice žádné neposlala, ale no tak sedej, když už jsi tady.

Dědeček se žene ke stolu.

DĚDEČEK: Á, pořádná hostina, to je moje.

PŘESLICE: Kubu jsi neviděl?

DĚDEČEK: Jde hned za mnou. Trochu se zdržel s loupežníkama.

KLINOPÁD: Snad mu zase něco netento?

DĚDEČEK: To ani ne. Spíš oni se hned potento, jak ho viděli. Řekl jsem jim, jak to bylo s tím časem.

Z lesa vychází Kuba.

KUBA: Dobrý den, vespolek.

PŘESLICE: Milý Kubo! Tobě se to nakonec podařilo!

Přeslice ho jde přivítat a vede ho ke stolu. Tam se radostně vítá i s ostatními.

KUBA: Přestalo pršet hned, jak jsem vyšel z její jeskyně.

ŠTĚRBÁK: Právě včas, jezero v horách už přetévalo!

PŘESLICE: Prý tě zdrželi loupežníci.

KUBA: Je to tak. Ale vypadá to, že krást už zase chvíli nebudou. Chtěli jenom ošetřit rány. Už tři dny se perou.

ŠTĚRBÁK: Kvůli čemu?

KUBA: Kvůli tomuto.

Vytahuje perlu a vrací ji Štěrbákovi.

KUBA: Marulka vám vzkazuje, že jste starý..., teda že jste zbytečně starostlivý.

ŠTĚRBÁK: No jo, hodná holka, brekeke.

DĚDEČEK: No a co ty, Kubo, co říkala tobě?

KUBA: Perlu si nevzala. Prý už jsem jí dárek dal.

DĚDEČEK: A jaký?

KUBA: Prý jsem se změnil.

PŘESLICE: A jak?

KUBA: To si nechám pro sebe. Ale jestli chcete, zaběhnu vám do studánky pro vodu. Je to kousek.

PŘESLICE: Zaběhnu, kousek, tak to už jsme doma.

Kuba se rozhlédne po okolí i po hostech a s radostí řekne:

KUBA: Máme to tu pěkné!

KONEC